

Diósgyőr, 1898 – ?

A Tanácsköztársaság idején vörösőr volt Egerben. 1919. augusztus elején letartóztatták és az egri várba internálták. Megszökött, bujkált, Szlovákiába ment, de ott is elfogták. Pozsonyba vitték, majd kitoloncolták és kényszerútlevéllel ismét Egerbe irányították. Újra letartóztatták, 1921. január 16-án került a zalaegerszegi internálótáborba. 1922. március 11-i szabadulása után rendőri felügyelet alá helyezték. Szakszervezeti tag, majd a szociáldemokrata párt tagja volt. Többször dolgozott Budapesten, de többnyire munkanélküli volt. 1928-tól önálló lakatos kisiparos lett Mezőkövesden, majd a helyi szociáldemokrata pártszervezet elnöke, de szervezkedés vádjá miatt el kellett hagynia a községet. A háborús konjunktúra idején 1939 májusától a MÁVAG Diósgyőri Új-gyár szereldéjében lakatos. 1941. október 1-jén behívták a vasúti rakodó századhoz. Szocialista szervezkedésért előbb Miskolcra Diósgyőrbe toloncolták, majd 1942-ben elbocsátották a hadi munkából. 1943-ban újra Diósgyőrben az Ó-gyárban kapott munkát. 1944 őszén illegalitásba ment, részt vett az ellenállási mozgalomban; a MOKAN Komité diósgyőri csoportjának egyik vezetője volt. Diósgyőr képviselőjeként a Magyar Kommunista Párt tagjaként 1944. december 17-én választották be az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. Tagja lett a nemzeti bizottságnak, a miskolci, majd 1945 áprilisában a Borsod vármegyei törvényhatósági bizottságnak. Képviselői mentelmi jogát semmibe véve – miután a Demény-frakcióhoz tartozott – „zavaros nézetei miatt” 1945 nagypéntekén a Politikai Rendészeti Osztály emberei letartóztatták. Az akkori szovjet városparancsnokság épületében, egy fasori villa alagsorában néhány napig együtt raboskodott Demény Pállal és két kommunista képviselőtársával, Dobó Istvánnal és Cseh Jánossal. 1945 szeptemberében szabadult. Rehabilitálása nem történt meg.

Di

ósgyőrben élt, 1958-ban ment nyugdíjba.